INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

- UN ABSOLVENT DE NOTA 10
- STEAGUL ROȘU TRAIEȘTE DINTR-O PREGĂTIRE SPARTANĂ !
- JUCĂTORII PREFERAȚI ? DUMITRU, DOBRIN, „ÎNSUPORTABILUL" RĂDUCANU, ADAMACHE, DINU ȘI... „COPILUL MEU DE SUFLET, PESCARU..."
- PROBLEME CARE CONSUMĂ MAI MULT DECÎT UN PENALTY RATAT ÎN MIN. 90
- „MĂ OBSEDEAZĂ, ZI ȘI NOAPTE, ACCIDENTUL LUI OLTEANU..."
- „DACĂ ȚINEM LA DIALECTICĂ, TREBUIE SĂ ACCEPTĂM MOMENTUL DE STAGNARE — SPERĂM TRECĂTOARE — DIN VIAȚA ECHIPEI NAȚIONALE..."

Nicolae PROCA

„FOTBALISTUL DE PERFORMANȚĂ TRĂIEȘTE PENTRU EL DOAR 100 DE ZILE PE AN..."

PROCA, dialogînd cu trei dintre elevii săi...

Acest interviu cu antrenorul NICOLAE PROCA nu este urmarea poziției de lider a echipei Steagul roșu (la ora transcrierii lui), ci o mai veche idee a reporterului, care află în persoana lui Proca un foarte bun partener de discuție, a cărui gravitate elimină jocul formal, în favoarea fondului.

— După copilăria petrecută în Muscel, Proca urmează liceul, printre fotbaliști, la Șincai, în București. Apoi, cărările vieții îl poartă spre Brașov.

Astăzi, Nicolae Proca are 23 de ani la Steagul roșu, adică o viață de om. El a învățat mult, a gîndit mult, a corectat mult, și a ajuns la unele concluzii care sînt binevenite pentru carnetul reporterului. Să notăm, în paranteză, că Nicolae Proca a ajuns (în cursul unui deceniu) antrenor de categoria I, absolvind absolut toate cursurile de perfecționare pe locul I, cu nota 10. Veți spune poate că premianții nu sînt întotdeauna marile personalități ale domeniului lor de activitate, dar felul în care a știut să îmbine Proca experiența sa de jucător cu noutățile teoretice ale fotbalului face ca stima de care se bucură astăzi în cadrul breslașilor acestei meserii foarte grele să fie pe deplin justificată.

— Spune-mi te rog, Proca, ceva despre eterna dispută care îi opune pe antrenorii practicieni celor care provin din cadrul I.E.F.S.-ului ?

— Există, din păcate, această dispută. Dar e o dispută falsă. Adevărul e undeva la mijloc. Antrenorii practicieni, și mai ales cei care provin din rîndul fotbaliștilor de clasă, au impresia că totul se închide la nivelul lor de înțelegere. Ei refuză în general să surprindă modificările care intervin în viața fotbalului. Cei mai mulți fac asta dintr-un orgoliu al valorii lor, refuzînd să accepte noul. Pe de altă parte, ceilalți fac prea mult caz de pregătirea lor teoretică, uzînd de un soi de pedanterie, pentru a se constitui într-o castă, cu legile și tainele ei, care nu sînt, pînă la urmă, nici legi, nici taine.

— Cum ai procedat, Proca ?

— Am căutat să învăț. Înveți toată viața. Cursurile pe care le-am făcut, și care s-au desfășurat mai întotdeauna în cadrul I.E.F.S.-ului, m-au ajutat mult. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Eu îmi cunosc foarte bine locul. Mă și mir de altfel atenția cu care mă înconjurați, luîndu-mi acest interviu. Țin să spun, însă, că nu mă gîndesc de loc să accept ideea că fotbalul rămîne la atacul Hașoti — Seredai — Proca — Meszaros — David, care a fost mai bun decît atacul nostru de astăzi, dar care probabil n-ar fi cîștigat un eventual meci cu Zotinca, Florescu și Györfi, pentru simplu fapt că fotbalul a evoluat.

— Ce ne rezervă Steagul roșu de astăzi ?

— Nu prea mult. Datoria unui antrenor este să fie lucid. Eu știu că echipa noastră nu poate prea mult. Locul ei de astăzi e beneficiul unui complex de împrejurări. Cînd am acceptat gîndul că am putea termina pe locurile 5—8 în campionat, n-am făcut-o dintr-un calcul special, care să ne atragă merite în cazul în care locul final ar fi mai bun. Și noi, ca și multe alte echipe din țară, avem loturi incomplete. Aș îndrăzni să spun că aproape toate echipele noastre divizionare A au cam 30—40% de jucători de B, dacă ne referim la ceea ce pretindem, ca nivel valoric, diviziei naționale.

— Cum privești echipa națională ?

— Nu descopăr America spunînd că echipa națională a obținut în ultimul timp rezultate mai bune decît potențialul ei. Se pare că a intervenit un moment de stagnare. E normal. Dacă ținem la dialectică, trebuie să acceptăm și această stagnare — sperăm trecătoare — drept un fenomen obiectiv. La un moment dat, unele piese se uzează. Cu tot respectul pe care-l am pentru unii jucători de valoarea lui Dembrovschi, Lucescu, Lupescu, trebuie să accept că marele lor efort din ultimii ani duce la o oarecare uzură. Acest fenomen trebuie legat, din păcate, și de faptul că noile promoții nu sînt prea strălucite. Ce vreți, viața își spune cuvîntul ! Copilul de astăzi e mai puțin dispus să se angajeze în această aventură a fotbalului, în care reușește unul din 5 000. Eu, de pildă, n-am să încurajez niciodată talentul de fotbalist al copilului meu. Vreau să-i construiesc o viață mai sigură. Un fotbalist de performanță trebuie să renunțe la foarte multe încă din anii copilăriei. E greu să-ți faci lecțiile foarte bine, și să joci fotbal la fel de bine. Trebuie să alegi, la un moment dat. Un fotbalist de performanță trăiește pentru el cel mult 100 de zile pe an. În rest, el este obsedat de meciul de duminică, un meci care ar putea să-i aducă victoria, și de meciul de miercuri, care ar putea să-i aducă înfrîngerea, o înfrîngere de cele mai multe ori comentată mult mai mult și cu mult mai mult cinism decît victoria.

— Cum o duci la Steagul roșu ?

— Destul de greu. Sîntem o echipă mică. Avem dificultăți de toate genurile. Iată, de pildă, nu avem un teren de antrenament. Lîngă terenul de iarbă avem un fel de maidan cu zgură, care, la prima ploaie, devine un adevărat lac, în care se reflectă siluetele jucătorilor. Dar asta n-ar fi singura dificultate... Există multe altele. Există un soi de rigiditate în tratarea fotbalului. Am să vă dau un exemplu. Acum cîtva timp am reușit să perfectez un dublu turneu cu o echipă în Liban. Am aranjat ca ei să vină la Brașov pentru o săptămînă, iar noi, Steagul roșu, să ne ducem în Liban, în timpul iernii, tot o săptămînă. Am făcut un calcul financiar și mi-am zis că o să fie simplu. Reciprocitatea era bună. Din păcate, cea mai mare rezistență am avut-o de la omul nostru de legătură din cadrul sindicatului care ne susține. El a ajuns să ne spună că o să plătim cu salariul nostru dacă cumva încasările n-o să acopere cheltuielile. S-a referit și la faptul că s-ar putea să plouă, că n-o să vină publicul ș.a.m.d. Din păcate, tratativele noastre cu echipa libaneză erau avansate, și turneul a avut loc. Ca un făcut, a început să și plouă. Libanezii au jucat la Brașov, apoi au făcut și un meci la Făgăraș. S-au pierdut vreo 20 000 lei cu întreținerea. Mie mi s-a părut însă normal ca să ai și această posibilitate în față. De altfel, viața a demonstrat ulterior că totul se rezolvă dacă există bune intenții. Peste numai o lună am jucat, pe neprevăzute, în „Cupa orașului București" și am cîștigat-o, aducînd 60 000 lei, neplanificați, acasă.

— Cum reușești să-ți faci meseria ?

— Cu mari sacrificii. În general, eu plec dimineața, de acasă, pe la orele 7, și mă întorc seara, uneori după 8. Ar fi foarte simplu ca munca antrenorului să se limiteze la pregătirea tehnică a echipei. Din păcate, antrenorul are de rezolvat nenumărate probleme. De cele mai multe ori el este cel care caută locuri la hotel, în Poiană, cînd toate camerele sînt ocupate. Și cum e foarte greu să găsești locuri, te agiți umblînd de colo pînă colo. Tot antrenorul trebuie să rezolve problema unei sesiuni deschise a nu știu cărui jucător, problema unui examen amînat, a unei probleme financiare întîrziate din cine știe ce birocratism contabil și multe altele. Toate acestea te obosesc mai mult decît un penalty ratat în minutul 90. Nu penalty-ul ratat, ci mărunțișurile de care vorbeam te fac pînă la urmă să poți adormi doar cu un Diazepan și cu un NaPotom. Ca să nu mai vorbesc de o întîmplare atît de tristă ca aceea cu Marin Olteanu. Mă obsedează în permanență accidentul acestui băiat minunat, care ajunsese la un pas de visul său, pentru care a muncit enorm. Toată povestea asta mă chinuiește atît de mult, încît îl visez pe Olteanu în fiecare noapte.

— Crezi că și-ar fi găsit locul în echipa națională ?

— Sînt sigur. Olteanu a crescut cu pași mari. Și sînt convins că ar fi crescut în continuare. Sper ca totul să se rezolve, astfel ca să-l pot privi din nou, alergînd, cu sîrguința lui extraordinară, pe potecile Poienii.

— Ai un lot restrins. Aș vrea să te întreb, totuși, cum se explică rezultatele destul de bune ale echipei Steagul roșu ?

— Destul de simplu. Băieții mei muncesc foarte mult. Îi păcălesc, cum s-ar spune. Dat fiind că nu avem condiții de antrenament prea bune, am hotărît că nu trebuie să pierdem un minut în timpul întreruperilor de iarnă și de vară. Steagul roșu trăiește în primul rînd din această pregătire spartană, care ne face să uităm că trăim, în fond, într-o stațiune de munte, în care oamenii vin să se distreze.

— Ai jucători preferați ?

— Îmi place foarte mult Dumitru, pentru că e jucătorul pe care și-l dorește orice antrenor. Îmi place — cum să nu-mi placă ? — Dobrin, unul din puținii jucători din lume care știu să scoată din joc trei adversari printr-o singură execuție tehnică. Îmi place „insuportabilul" Răducanu, îmi place și mai mult Adamache, îmi place Dinu și, bineînțeles, copilul meu de suflet, Pescaru, pe care tot sper să-l văd într-o zi în echipa națională.

— Ce crezi despre viitorul echipei noastre naționale ?

— Îi doresc din suflet mult succes. Victoriile ei hotărăsc și asupra vieții noastre, a antrenorilor...

Ioan CHIRILĂ

DIALOG CU CITITORII

● CUVINTE FRUMOASE DESPRE UN JUNIOR DE PERSPECTIVĂ. „Pe Zoltan Pataki — ne scrie, din Lugoj, Alexandru Kiss — l-am văzut jucînd o singură dată, în vara acestui an, într-un meci al naționalei noastre de juniori din cadrul Turneului „Prietenia". Mi-a plăcut cum s-a mișcat în teren și aș vrea să-mi spuneți unde joacă, din ce centru provine, ce perspective are ?..."

— Pataki este legitimat și joacă, în Divizia B, la Olimpia Satu Mare. Este sătmărean de origine și „...un băiat cuminte, cu mari posibilități de a progresa și de a ajunge un foarte bun jucător...", cum îl caracterizează, în cîteva cuvinte, antrenorul Olimpiei, Gheorghe Staicu, omul care îl cunoaște cel mai bine. Despre Pataki — atacant în echipa sa — ne-a vorbit frumos și antrenorul echipei naționale de juniori, **Constantin Ardeleanu,** rechemîndu-l la lot în această toamnă.

● DE DOUĂ ORI DESPRE SELECȚIONABILI. ION I. PATRAȘ (Plopeni) ne adresează două întrebări. Prima : **„De ce (și) se renunță odată pentru totdeauna la Neagu și Răducanu ?..."** La care răspundem :

— S-a renunțat. Nu mai fac parte din lot. Primul pentru că nu a dat randament la Helsinki, al doilea din cauza gafelor pe care le face. Cu acel „odată pentru totdeauna" nu putem însă fi de acord. Din foarte multe motive, pe care nu are rost să le înșirăm aici. Ne mulțumim să spunem doar că, nici un jucător nu poate fi scos DEFINITIV din lot pentru că într-un anumit meci a ratat un gol sau a greșit la o fază. Punct și să trecem la a doua întrebare...

„De ce nu sînt selecționați Iordache, Marcu, Mulțescu, Roznai, Deselnicu ?..."

— Mulțescu și Roznai fac parte din lot. Și Iordache ar fi fost chemat în rîndurile tricolorilor, dar s-a accidentat. Mai rămîn Deselnicu și Marcu (acesta din urmă n-a jucat „catastrofal în meciul cu Austria) amîndoi în formă. Poate o să le vină și lor rîndul.

● „CONFLICT" PE O TEMĂ NU PREA VECHE. Printre multe altele, ȘTEFAN MACZEI (com. Pecica-Arad) ne scrie că... „Citesc cu mare plăcere revista FOTBAL, în care găsesc o mulțime de lucruri interesante, atît din fotbalul nostru, cît și din cel internațional..." În continuarea scrisorii (la mijloc fiind vorba de o... dispută în doi, aprig susținută de o parte și de alta), sîntem rugați să rezolvăm noi acest „conflict" printr-un răspuns clar la întrebarea **„dacă Ungaria a cîștigat vreodată campionatul mondial de fotbal ?".** Desigur, răspunsul cel mai clar, scurt și exact este : **NU,** Ungaria n-a cîștigat niciodată titlul suprem. A fost însă o dată la un pas de el. În 1954 cînd a pierdut, în finală, cu 2—3 în fața Republicii Federale a Germaniei, după ce în minutul 9 scorul era favorabil cu... 2—0 (!) „echipei de aur" a fotbalului ungar din acea vreme.

● DIN OBLIGAȚIE, NU DIN CONVINGERE. „În fotbalul nostru — susținătză S. LEIBOVICI din București, într-o corespondență pe care ne-a trimis-o recent la redacție — mult dorita creștere calitativă a nivelului jocurilor nu poate fi obținută atît timp cît nu există o preocupare serioasă și permanentă din partea fiecărui club în parte pentru depistarea, îndrumarea și promovarea tinerilor jucători, veritabile talente..."

— Indiscutabil, aceasta este o condiție sine qua non a tăriei oricărui fotbal.

„Cluburile noastre însă, nu toate desigur, acordă o atenție infimă acestei probleme, în raport cu cerințele actuale ale fotbalului. Iată, să luăm acest campionat de tineret-rezerve. Anul trecut, în afară de „U" Cluj, Dinamo, Petrolul și încă vreo două-trei echipe, celelalte, consider (și, au participat mai mult din... obligație, decît din convingere. Cam la fel se prezintă lucrurile și în actualul campionat. Ar trebui să luați mai ferm atitudine față de o asemenea deficiență..."

— La intervale de timp destul de mici am inserat în coloanele revistei (în ultimele luni au fost chiar și cîteva pagini speciale) articole privind schimbul de mîine al fotbalului nostru. Și campionatul de tineret-rezerve a fost „disecat" de cîteva ori. Dar, loc pentru mai bine și chiar mai... mult există, așa că, vă asigurăm că veți găsi și în continuare materiale pe această temă în coloanele revistei FOTBAL pe care, după cum afirmați : „o aștept și răsfoiesc (și cea mai mare plăcere..."